

РЕШЕНИЕ

№ 27224

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 30.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5800** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 70, ал. 1, вр. с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Образувано е по жалба на О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., ЛНЧ: [ЕГН], търсещ закрила, чрез адв. Т. Л., срещу Решение № 104 Х от 31.03.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), последващата му молба с вх. № ПМЗ-В-449 от 19.02.2026 г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. В жалбата се сочи, че атакуваното решение е незаконосъобразно поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон, тъй като са налице предпоставките за допускане на последваща молба в производството за предоставяне на международна закрила. Твърди, че О. И. М. Х. не може да се върне в страната си по произход, поради основателни опасения от преследване и предвид обстановката в С.. Счита, че административния орган, с оглед на изложеното в жалбата и на новите обстоятелства относно страната на произход, следва да събере допълнителни доказателства, които да обсъди и да прецени, как евентуално връщане до страната на произход би се отразило на кандидата и дали отказа от предоставяне на международна закрила няма да засегне и/или да наруши негови основни права, гарантирани в ЕКЗПЧОС, вр. чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат предвид всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решението по молбата, включително законите и подзаконовите актове на държавата на произход, както и начинът на тяхното прилагане. Актуалните данни за страната по произход не са обсъдени от органа в

оспореното решение. Твърди, че никъде в решението не е обсъден региона от който е търсещият закрила. С ноторно известните настъпили обстоятелства в страната на произход, след като търсещият закрила я е напуснал, изводите на интервюиращия орган не са логични и възниква съмнение, че те не са обективни и безпристрастни и не намират подкрепа в закона, относно минималните критерии за допускане на последващата молба. Моли решението да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и с адв. Л.. Осигурен му е и превод на езика, който разбира, като му е назначен преводач за превод от и на арабски език. Поддържа жалбата лично и чрез адв. Л., като иска от съда отмяна на обжалвания акт като незаконосъобразен. Представя Удостоверение за връчване на задочна присъда № 873469 от 15.03.2026г. издадено от министерство на правосъдието – отдел: Военен съд в Д. - област.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. Р., оспорва жалбата с писмен отговор по нея, с който представя становище по делото. Излага доводи за неоснователност и недоказаност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли оспорването. Твърди, че в обжалваното решение са преценени всички правно значими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя и с държавата му по произход – С.. Сочи, че оспорването решение е постановено при спазването на административно производствените правила. Счита, че след направен анализ на всички доказателства и твърдения, се установява, че по преписката няма данни животът на жалбоподателя да е бил в опасност, както и спрямо него да са предприемани каквито и да било действия, които основателно да предизвикат основателни опасения от преследване или опасност от тежки посегателства по смисъла на ЗУБ. Твърди, че не се сочат факти, възникнали след влизане в сила на предходните решения, нито се представят нови индивидуализиращи елементи, които да променят оценката на риска. Счита, че обстоятелства, свързани със социалната интеграция в България, са ирелевантни към фазата на предварително разглеждане по чл. 76а—766 ЗУБ, тъй като допустимостта на последваща молба се преценява единствено през призмата на наличието на нови факти, способни да променят предходната оценка. С тези аргументи иска от съда да отхвърли оспорването и да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят О. И. М. Х., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], е подал трета подред последваща молба за международна закрила, с вх. № ПМЗ-В-449 от 19.02.2026 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република България.

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

О. И. М. Х. за първи път е поискал закрила с молба вх. № 1504 от 01.07.2024 г. на РПЦ – Х. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет. С решение № 12534 от 03.12.2024 г. Председателят на ДАБ - МС е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е връчено присъствено на молителя на 18.12.2024 г. Молителят не е обжалвал административния акт и поради тази причина решението е влязло в сила.

Чуждият гражданин е подал последваща молба за международна закрила с рег. № УП 33384 от 15.01.2025 г. до председателя на ДАБ при МС. С решение № 3 Х от 30.01.2025 г. интервюиращия

орган е отказал допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено присъствено на молителя на 26.02.2025 г., обжалвано е в законовия срок и от чуждия гражданин пред Административен съд-София-град, който с Решение № 3294 от 04.04.2025 г. на АС - [населено място] по адм. дело № 20257260700471 по описа на съда за 2025 г. отхвърля жалбата на молителя и оставя в сила Решение № 3 X/ 30.01.2025 г. на Интервюиращ орган на ДАБ при МС.

Чуждият гражданин е подал втора последваща молба за международна закрила с рег. № УП 33384 от 17.04.2025 г. до Председателя на ДАБ при МС. С решение № 924 X от 30.04.2025 г. не е допусната международна закрила. Решението е връчено не присъствено на молителя на 03.06.2025 г.

Чуждият гражданин е подал трета последваща молба за международна закрила с вх. № ПМЗ-В-449 6т 18.03.2026 г. С молбата чужденецът мотивира своята трета последваща молба за закрила с твърдението, че семейството му се сдобило с документ - Задочна заповед за арест. Молителят твърди, че за него били налице основателни опасения за изтърпяване на наказание, поради факта, че бил определен като привърженик на предишния режим, и е осъден без съд и присъда на десет години затвор. Допълва още, че несигурността в С. ескалирала след падането на режима на Б. А.. Представил е общи сведения, че в края на ноември месец 2024 г., била предприета офанзива от страна на бунтовническите групи в С., в резултат на което били превзети ключови сирийски градове и в крайна сметка установяват своя контрол и над столицата Д. на 08.12.2024 г. В региона му по месторождение, безспорно имало безогледно насилие, поради което самото му присъствие на територията на С. поставяло в риск живота му. Искал да се интегрира в българското общество, работел и учел български език и се опитвал да допринася с каквото може за обществото.

О. И. М. Х. посочва в своята трета последваща молба за международна закрила, че има приложени материали от международната информационна агенция А., относно военните сблъсъци, както и допълнителни данни от всякакви публично достъпни източници, представени в изготвена и приложена Справка, приложена съдебна практика в т.ч. Решение № 2967/2025 г.

С оспореното в настоящото производство Решение № 104 X от 31.03.2026 г., органът е формирал извод, че личното му и обществено положение не предполагат включването му в рисковата група, чиято дейност би го поставила в неблагоприятна позиция на фона на развиващите се там конфликти, в смисъла на тълкуванията, дадени в т. 39 от решението на Съда в Л., по дело по дело № С-465/2007 г. от 17 февруари 2009 г. Предвид оценката на ситуацията в С., се установява, че за молителя не е налице добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота му при завръщането му там. На следващо място е приел, че посочените в последващата молба обстоятелства не могат да се приемат за нововъзникнали, като релевантни мотиви, които да променят бежанската история на молителя. Настоящата молба не въвежда никакви нови обстоятелства, които да променят този извод.

За пълнота е изложил още, че от цялостният анализ на приложените по преписката актуални справки с вх. № МД-02-121/25.03.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, се установява, че в бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 6 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 488 667 души. От 2 март 2026 г. насам С. е свидетел на рязко увеличение на пристигащи лица от Л., особено през граничните контролно-пропускателни пунктове "Д. Я." (Провинция Д.) и "Д." (провинция Х.). Повече от 65 000 души, главно сирийци, но и ливанци, са преминали и двата пункта в рамките на пет дни. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

А) Копие от удостоверение за връчване на задочна присъда издадена от Министерството на правосъдието - отдел: Военен съдия в Д. - област № 433755 на арабски език с превод на български език (л. 248); Б) Справка с вх. № МД-02-241 от 25.06.2026 г., справка с вх. № МД-02-182 от 07.05.2026г. и справка с вх. № МД-02-229 от 15.06.2026г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 20.04.2026 г., а решението е връчено на 15.04.2026 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства следва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се

установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

В разглеждания казус с последващата молба от страна на чуждият гражданин не са представени нови документи, като чуждият гражданин е навел само нови твърдения, имащи отношение към правото му да получи международна закрила, които не са дали основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество. Но в настоящото производство чуждият гражданин търсец закрила представя: Копие от удостоверение за връчване на задочна присъда издадена от Министерството на правосъдието - отдел: Военен съдия в Д. – област с № 433755 на арабски език с превод на български език (л. 248). От представеното ново доказателство е видно, че относно лицето О. И. М. Х. с решение № 873469 от 15.03.2026г. на Военен съдия в Д. – област е прието, че същият е осъден на затвор за срок от 3 години, поради принадлежността му към партията „БААС“ и верността му към режима на А.. Несъгласието му с идеологията и политическата система на новата власт в С. в момента и парична глоба на стойност: 90 000 000 (деветдесет милиона сирийски лири). Този документ сочи на заявени в молбата нови обстоятелства свързани с личното положение на жалбоподателя. Видно от документа същият е издаден от Министерство на правосъдието – военен съд в област Д., а поставеният кръгъл печат долу в левия ъгъл на документа е посочено, че е поставен печата на Министерство на правосъдието, следствен отдел в провинция Д.. Тези обстоятелства и възможността такъв вид документ да бъде издаден от друга област, в която не живее жалбоподателят следва да бъдат изследвани от органа издал обжалвания акт.

Съгласно чл. 33, §. 2 б. "г" от Директива 2013/32, държавите-членки могат да приемат една последваща молба за недопустима единствено, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови факти и съответно, ако в предварителното разглеждане, тези факти увеличават в значителна степен вероятността на лицето да се предостави закрила –разглеждането на молбата следва да продължи /чл. 40, параграф 3 от Директива 2013/32/.

Новите факти от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК са факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически и доказателствени факти, които са от значение за решаване на делото. Ето защо независимо от обстоятелствата относно това, че пред административния орган не са представени всички нови документи от жалбоподателя, от значение е установяването по делото на относимите факти и обстоятелства от значение за издаване на решението на органа относно търсената закрила.

При преценката за съответствие на акта с материалния закон, установеното по делото следва да бъде взето предвид, съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК. Съгласно правилата на чл. 142 от АПК съответствието на административния акт с материалният закон се преценява към

момента на издаването му (ал. 1), но ако до приключване на делото се установят нови факти от значение за делото след издаване на отказа те следва да се вземат предвид от съда (ал. 2). В случая наличието на ново-представен документ е именно такъв, който посочва нови факти и обстоятелства от значение за делото и макар и отказът, разгледан към издаването му да е бил законосъобразен предвид изложеното по-горе, тези нови факти следва да бъдат зачетени.

С оглед представеното ново доказателство жалбоподателя е посочено като лице, което е свързано с бившето правителство на С., поради принадлежност към партията „Баас“. Актуалната информация по отношение на страната на произход на кандидата показва, че ново-наведените от него обстоятелства не само са релевантни към преценката дали кандидатът отговаря на условията за предоставяне на международна закрила по силата на Директива 2011/95, но и в значителна степен увеличават вероятността той да отговаря на тези условия. Тези твърдения следва да бъдат предмет на изследване и преценка в производство по общия ред, вкл. с гаранцията да се проведе ново интервю с кандидата, в което да се изяснят противоречията в бежанската му история.

Относно автентичността на ново-представените документи следва да се има предвид тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19 (т.44.46), според което всеки документ, представен от кандидата (молителя) в подкрепа на молбата му за международна закрила, трябва да се счита за елемент от нея, който следва да се вземе предвид в съответствие с член 4, параграф 1 от Директива 2011/95, и следователно невъзможността да се установи автентичността на този документ или липсата на какъвто и да е източник, подлежащ на обективна проверка, не може сама по себе си да обоснове изключването на такъв документ от разглеждането, към което решаващият орган е длъжен да пристъпи съгласно член 31 от Директива 2013/32. Затова, що се отнася до последваща молба, недоказаната автентичност на даден документ не може да доведе автоматично до недопустимост на тази молба, без да се разгледа въпросът дали този документ представлява нов факт или нов елемент и евентуално дали той увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което следва да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 62 от заключението си, подобно тълкуване се потвърждава от обстоятелството, че съгласно член 31, параграф 8, буква д) от Директива 2013/32 дори представянето на невярна информация обосновава отхвърлянето на молба за международна закрила само ако прави тази молба неубедителна, което предполага преди това тази информация да е била приета за допустима и да е била разгледана от компетентния орган.

В тази връзка съдът следва да съобрази и целта на производството по чл. 76б от ЗУБ, която е да се даде възможност за закрила на тези лица, които имат нови съществени данни или за страната по произход, или свързани с личното им положение – да получат своевременно разглеждане на тези заявени обстоятелства. Наличието на неизследвани до момента факти за личното положение на чуждия гражданин налага изясняването им в рамките на лично интервю. Именно в хода на това разглеждане, на основание чл. 142, ал. 2 от АПК, административният орган следва да вземе предвид новите факти от значение за делото, които са осъществени след постановяване на обжалваното решение. След преценка на произхода и достоверността на представените доказателства, следва да бъде извършена и повторна задълбочена преценка относно наличието и основателността на опасенията на кандидата от преследване, като се отчете евентуалния произход на преследването, неговите причини, респективно дали то води до нарушаване на основни права на човека, и закрилата, която може да бъде получена от жалбоподателя от държавата му по произход.

В конкретния случай предвид наличието на данни, съдържащи се в представен документ –

доказателство от страна на жалбоподателя и твърдени нови обстоятелства от съществено значение относно личното положение на жалбоподателя, дали действително е налице основание за предоставяне на закрила е въпрос, който следва да бъде разгледан в общо производство по същество.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 5 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172 ал. 1 и ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. И. М. Х., [дата на раждане] в С., ЛНЧ: [ЕГН], търсещ закрила, чрез адв. Т. Л., Решение № 104 Х от 31.03.2026г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), последващата му молба с вх. № ПМЗ-В-449 от 19.02.2026 г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за ново разглеждане и произнасяне по последваща молба с вх. № ПМЗ-В-449 от 19.02.2026 г. на ДАБ-МС, подадена от О. И. М. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в С., гражданин на С., при изпълнение на задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението не подлежи на обжалване.